

LAKOS GYÖRGY:

Bunburucz elotárs kalandjai

A Szabad Nép tízperc a megszokotthoz hiven zajlott le és ezen a napon sem tartott tovább másfél óránál. A szűk folyosón falhoz, támaszkodva sorakoztak fel a Hajtú- és Számlapkészítő Vállalat irodai dolgozói és a műhelymunkások, s most olyan savanyú arckifejezést öltöttek, mintha csak a kivégző osztagot várnák. Kovács Jenő, a szigorú igazgató a nagy szárnyas ajtóban helyezkedett el, mert — aninzt azt az érzelmeiben megsértett Hudák Piroska állította — hatalmas orrától nem férne el a szűk folyosón. Balján Kondorosi Veronika, becenevén: Picuri, sugallt szent áhitatot. Aki ránézett, a Bazilika valamelyik oldalhajójában érezhette magát. Az igazgató és Picuri mögött Keserű Rezső emésztette a lenyelt meszelőnyelet és nagy golyva-nyakán szaporán pipiskélt madár feje. Ugy mondják, egy-egy Szabad Nép tízperc után órákig körmöli az újabb adalékokat a vállalati dolgozók káder-lapjára.

A folyosó sarkában, ahol az illemhelyek felé nyílt kiszögelés, Bunburucz Bertalan támaszkodott és markáns, egyébként kifejezéstelen arcát a kinyitva tartott, lepedőnyi újság takarta el. Kissé kényelmetlenül érezte magát, mert napok óta azért molesztálják, hogy nem aktivizálja magát kellően a Szabad Nép tízperceken és noha ma holnap egyhónapos jubileumát ünnepli a vállalatnál ezideig egyetlen-egyszer sem fejtette ki álláspontját a világpolitikai helyzetről. Ma tehát fel kell szólalnia. Fel is készült alaposan, mert szatymazi gyerekkori pajtása, a jóbarát Szlanka Pali a nyomdából hozta el albréleti lakására az első újságpéldányt, így módjában állott, hogy egész éjjel olvasgassa. Különösebb izgalmat azért nem érzett, inkább szégyellte magát, mint versmondás előtt az óvodás-gyerekek. Pillanatnyilag az kötötte le, hogy a Hölgyek feliratú helyiségből kilépő Hudák Piroska milyen orrfacsaró parfümilletot áraszt s nem csodálkozott volna ha a vénlány léptei nyomán egymásra hullanak a résztvevők, mint a novemberi legyek. De mindenki maradt a helyén, legfeljebb szipákolt és sunyi pillantást vetett a szemüveges, csúnyácska titkárnő után. Penyigeit lesték, minthogy ezen a napon óréa várt a vitaindító beszámoló megtartása. Bunburucz a várakozás unalmas perceiben dobbent rá, hogy annyira elmerült a világpolitikában, mint számlap a spirituszban és hajtú az öblítőben. Teljesen megfedkezett arról, ami az újságból egyedül érdekli, a sportrovatról. Behajtotta a lepedőnyi lapokat és a hátsó oldalt fordította arca elé. Ime! Kisorsolták az NB. I. tavaszi labdarúgó műsorát. Március hatodikán, szombaton kezd a Vörös Lobogó a Szombathelyel. Ez nem érdekes, hiszen ő Honvéd drukker. A Honvédban rúgja a bőrt Puskás és Kocsis, a két világklasszis. Nicsak, a Honvéd idegenben kezd! Salgótarjánban játszik és Zsoit

vezeti a merközést. Ez viszont nem rossz. A pesti bírók tudatosan vagy öntudatlan a fővárosi csapatot segítik. Ámbár Salgótarján oroszlán-barlang, nem egy neves csapat tér már haza onnan megtépázva. Hogyan lehetne lejutni március 7-én Salgótarjánba?

Miközben ilyen nemteien gondolatok kötötték le figyelmét, Penyigei emelt hangon citálta az aznapra megírott evangéliumot. Kezdte a vezércikkkel, amely ezen a napon a termelészövetkezeti elnökök tanácskozását méltatta, folytatta egy hírecskével, amely a lapban országos eseménnyé nőtt: „Szodorai István megkezdi munkáját a Mezőhegyesi Gépjavító Vállalatnál.” Majd rendkívül megemelt hangon, kossuthi dinamikával harsogta világgá, hogy a Loy-brigád napi 42 csille szén helyett 125 csillét termelt terven felül, a versenyben. Ismertette Buzma János, járási tanácselnök nyilatkozatát a gyors sertésbeadás új kedvezményeiről, majd rátért az aznapi legnagyobb külpolitikai szenzációra, Molotovnak a berlini értekezleten elhangzott hatalmas beszédére.

— Meri sok mindent megtehetünk, eltársak — mondotta Penyigei és megremegtette hangját, mint az öreg terézvárosi plébános. — Megtehetjük, hogy egy picikét lazsaljunk. Megtehetjük, hogy moziba menjünk. Megtehetjük, hogy válogassunk a minőségi szocialista töltőtárúban. De azt az egyet nem tehetjük meg, hogy a mi szeretett Molotov elvtársunk beszédét ne tanulmányozzuk. Ennél fogva én ki sem térek a mi szeretett és megbecsült Molotov elvtársunk beszédének alapos ismertetésére, hiszen azt mindenki bizonyára nagyon jól ismeri. Igaz, Bunburucz elvtárs?

— Ne személyeskedjük! — szolt közbe az öreg Luka Dezső

Bunburucz képzeletében azalatt vérpezsdítő jelenet elevenedett meg. Budai Laci eliramodott a jobbszelen, a sarokzászlótól finoman beadott, Kocsis hatalmas gölt fejt a bal felső sarokba, miközben Oláh, a Salgótarjáni Bányász kapusa elterzult arccal és széttárt karokkal lebegett a gólvonal fölött. S e fennkölt pillanatban Sandor Sanyi, a szöke és ifjú művezető éppen harmadízben rángatta meg Bunburucz bársony-zakóját.

— Azt mondják, nem olvasta a Molotov-beszédet.

— Ki mondja? — horkant fel és tért vissza a tarjáni stadionból a belvárosi szők folyosóra Bunburucz.

— En mondom — emelte meg hangját Penyigei. — Mert sok mindent elnézhetnek ennél a vállalatnál is, de azt, hogy valaki . . .

Penyigei szemtől-szembe mindig mézes-mázos volt, szinte karmolt a nyájasága, de a vezetők előtt meghunyászkodott és szívesen tüntette fel rossz színben munkatársait. Bunburucz pedig a tisztázatlan öltözöbéli lopás óta különben is népszerűtlenné vált.

— Hát jó! — szakította félbe Bunburucz a kihívó Penyigeit és fél lépést előre tett. — Ezennel elmondom Molotov eltárs beszédét. Berlin, február 2. TASSZ. A négy natalom külügyminisztereinek hétfői tanácskozásán, a német kérdés tárgyalásán Molotov elvtárs az alábbi beszédét mondotta: Megkezdtük a német kérdés tárgyalását. Napirendünk ezt a kérdést így nevezi meg . . .

És mondta-mondta Bunburucz teljes órán át, szószerint. A hallgatók jó ideig álmélkodtak, majd átadták magukat az édes szendernek, amely soha nem lehet oly kellemes, mint egy hosszú és egyhangú felszólalás közben.

Bunburucz torka kiszaradt, mire befejezte. De a feldördülő taps kárpótolta szenvedéséért.

Egyedül Penyigei húzta félre a száját és a taps elültével a következő félhangos megjegyzést tette:

— Stréber. Most már a vak is láthatja, hogy vaj van a füle mögött . . .
— majd megemelte hangját. — Nem elég ám csak egy napra készülni!

— Nekem mondja?

— Önnek, Bunburucz elvtárs.

— Hát vegye tudomásul, hogy én mindennap elolvasom az újságot. Elmondjain, hogy mit írt Aczél Tamás vagy Méray Tibor?

— Ne izellenkedj, Penyigei! — mondta lesújtó hangon Luka szaki. — Te meg, Bunburucz, rá se hedrics! Jó fejed van, elmehetnél nagykövetnek is.

A töltőtálgalamb Picuri megrezegtette pulóverbe bujtatott begyét.

— Ne civődjunk elvtársak! Bunburucz elvtárs kezdeti lépéseit könyveljük el fejlődésnek. Azt azonban még meg kell tanulnia, hogy nagyobb tisztelettel beszéljen az olyan szeretett példaképeinkről, mint Aczél Tamás és Méray Tibor.

Ezzel Bunburucz ismét átadhatta magát az afféle képzelgéseknek, amelyeknek színtere a futbalipálya és hősei csak azért kergetnek kidagadt erekkel és fúj-tató tüdővel egy bőrlabdát, hogy amikor végre utólérik, nyomban tovább rúgják.

Első nyilvános szereplése megnövelte Bunburucz népszerűségét. Picuri éhes szemmel tekintett rá és csak most fedezte fel benne a férfit, aki ráadásul ingyenc falat, mert más, nehezebb anyagból gyúrták, mint a többi. Kovács Jenő igazgató kitépett egy kiálló szőrszálat cyranoi orrából és öntelten jegyezte meg: „Az én sofőröm.” Keserű Rezső orrát fenntartva vonult végig a folyosón és amint Bunburuczhoz ért, barátságosan odasúgta: „Jöjjön majd be hozzám!” Az öreg Luka Dezső sem allta meg, hogy fel ne újítsa a régi barátságot.

— Miért nem jössz be hozzánk, a műhelybe? Mit fagyoskodsz mindig, abban a hideg garázsban?

Bunburucz szemérmesen lesütötte szemét.

— Restellek bemenni.

— Ugyan-ugyan — vert a vállára Luka szaki. — Szívesen lát ott mindenki . . .

— Mindenki azt hiszi, hogy megloptam.

— Én nem hiszem, mert tudom, hogy nem te voltál.

— Honnan tudja?

— Azóta is elvitték két pirosomat. Senkinek se szóltam, de elkapom még az ipsét.

— Na látja! . . .

— Gyere be, ha ráérsz. Van egy szisztémám, amellyel léprecsaljuk a szarkát. Majd elmondom . . .

— Majd benézek.

— Gyere okvetlen. A te érdeked is.

Rendberakta a Warszávát, fagyálló folyadékot öntött a hűtőbe és besímitotta az ülésre az új gyapjú pokrót. Még egyszer áttanulmányozta az újságjában a labdarúgó bajnokság sorsolását és amikor már a bőre alá nyúlt a februári hideg, elindult a személyügyishez. A folyosón szembetalálkozott Kondorosi Verával, de a teltkarcsú lány úgy tett, mintha mélyen elmerülne gondolataiban és

se látta, se hallana. Nekiment a tanácstalan Bunburucznak és megjátszotta, hogy elbotlott és elesni készül. Bunburucz pcholyként emelte meg és nagy tenyerében megérezte a ruganyos női test melegségét. A lány hozzádörgölődött:

— Oh, de megijedtem! Köszönöm, Bunburucz elvtárs. Köszönöm.

Es belelehel a meghökkenő Bunburucz szájába.

— Igazán . . .

— Ne szabadkozson Bunburucz elvtárs! Maga egy igazi, erős, lovagias férfi.

Azzal tovább ment, mert az igazgatói szoba felől túlfűtött férfihang hívogatta, mint fajdkakas a párját:

— Picuri! Picuri!

Bunburucz hosszasan rajta felejtette nagy szemét és úgy találta, hogy a vállalat Picuriját húsból és gumból formázták.

Óvatosan kopogtatott a személyügyi ajtaján. Várt egy kis ideig, azután benyitott. Keserű Rezső kimért, előre megfontolt mozdulatokkal fogadta. Kezet nyújtott. Helye! kínálta Bunburuczot. Maga is leült, majd észrevette a bizalmas iratokat az asztalon és hirtelen mozdulattal felkapta őket, s a páncélszekrénybe zárta.

— Mi járatban, Bunburucz elvtárs? — kérdezte azután.

— Azt mondta, jöjjen be.

— Valóban. De azt hittem, közölni óhajt valamit.

— Mit?

— Magának kell tudnia, hogy mit akar közölni.

— Semmit. Mire kíváncsi?

— Magának jó feje van. Egyszeri olvasásra betanulta Molotov elvtárs beszédét. Azt is tudnia kellene, hogy mire kértem én meg, amikor ide került.

Bunburucz a homlokára csapott.

— Emlékszem. Hogy jelentsek. Mindent jelentsek.

Gunárként nyújtogatta nyakát Keserű.

— No? — kis szünet után ismét — No?

— Mire kíváncsi?

Keserű felkelt székéből és óles léptekkel forgolódott a szűk szobában.

— Járnak-e gyakran értekezletre?

— Én még egyszer sem voltam.

— De az igazgató elvtársat maga viszi. Nemde?

— Ő azután gyakran jár.

— Gyakran, ugye?

— Különösen a tanácshoz hívatják sokszor.

— És ő úgy siet, hogy mindig kocsival megy.

— Bizony nagyon siet.

— És sckáig tart az ilyen értekezet?

— Tegnap is déltől éjfélig. Szegény igazgató elvtárs akkor már alig állt a lábán.

— Szegény — nyújtotta a szót gúnyosan Keserű.

— Én nem bírnám annyi ideig.

A személyügyi kísérteties kacajt hallatott.

— Tudja, hogy hol tarják az értekezetet?

— Honnan tudnám? Ki se szállok a kocsiból.

— Hat, ha legközelebb a tanácshoz viszi, szegődjön a nyomába. Jól figyelje meg, hogy az igazgató elvtárs hova megy be. Várjon tízpercet, nyisson be, vagy csengessen be és mondja azt, hogy az igazgató elvtársat kint várja a felesége.

— És ha nem várja?

— Akkor is mondja azt.

— És ha kijön és nincs ott a felesége?

— Mondja azt, hogy „úgy látszik, elment”. Érti?

— Nem értem.

— Ne legyen nehéz fejű. Az az értekezlet egyáltalán nem értekezlet. Most már érti?

— Nem. Most sem.

-- Az az értekezlet egy nő. A vállalatunk egyik dolgozója. S ahol az értekezletet tartják, az egy intim kis hely. De erről maga ne tudjon.

— Igenis.

— Szeme-füle nyitva legyen, de a száját tartsa. Megegyeztünk?

— Meg. És ha valóban ott lesz a felesége? Szokott a kocsim körül ólálkodni.

— Annál jobb. Akkor majd telefonáljon nekem is. Szabadság!

— Szabadság!

Mielőtt Bunburucz elhagyta volna a kis szobát, Keserű cinkosan rákacsintott:

— Feigengyöltjük a vállalati protitúciót.

Bunburucz e perctől kezdve éberén figyelt, de nem fedezett fel semmi rendkívülit. Délelőtt az igazgató szobalányát kocsizta el a Lehel-piacra, ahol két szál sárgarépát és egy petrezselyem gyökeret vásároltak. A szobalány szőkére festett, kontyos haját viselt, arcát agyonkozmetikázta, mint a színésznők és rettentően fenn hordta az orrát, mintha ő lenne a miniszterelnök felesége. Bunburuczot bántóan lekezelte, úgy bánt vele, mint a háziasszony kiskutyájával. Ha csak tehetné, megrugdosta. Bunburucz viszont átnézett rajta, mintha ott se lenne a kocsiban.

Délután az igazgató feleségeért kellett elmennie, aki a szobalánnyal ellentétben rendkívül barátságos volt, szinte parázslott és tűzbehozta a közelében ült. A modora is közvetlen és feszélytelen volt. Bunburuczot kétszer is homlokra csókolta, mint a rokont s egy-egy jólsikerült előzésnél megpaskolta a főor combját, mint lovárnő a paripa nyakát.

— Aranyos fiú maga, Berci — mondta és csábos mosolyt felejtett Bunburuczra. — Ha elárulná, hogy ki a Jenci nője, nem lennék hálátlan.

— Az igazgató elvtársnak nincs nője.

A Warszawa odaütközött a járdaszegélyhez és majdnem megperdült a síkos úton.

— Látja, még a kocsi sem bírja a valótlaniságot! Jencinek van nője. Egy asszony észreveszi azt.

A vállalat előtt Kovács Jenő igazgató is beült a kocsiba és felesége melléje ült a hátsó ülésre. Átölelték egymást és végig-csókolódták a Sztálin utat. Ez már valóban feltűnő volt. Bunburucz fél szemét le nem vette volna a visszapillantó tükörről. Mint a szerelmesek. Taxis korában látott ilyen elszabadult párokat, de azokat is este és nem fényes nappal.

A Hősök terénél az igazgató pillanatra szabadabbá tette száját.

— Jobbra — mondta — vissza a Rákóczi úton!

S a következő pillanatban újból magához tapasztotta felesége filigrán, vonagló testét.

Igy érkeztek a Verseny Áruházhoz. Itt szétrebbentek és megállították a kocsit Csaknem egy órát időztek az áruházban és nagy csomagokkal tértek vissza.

— Tetszik? — kérdezte büszkén az igazgató.

Felesége belcharapott a buja férfiszájba.

— Aranyos vagy — mondta. — Ma éjjel nem hagylok aludni.

Az igazgató a torkát köszörülte.

— Sajnos, ma nem tudok haza menni — mondta szomorúan, síri hangon.

— A balatoni üdülőben ma kezdjük a leltárt. A főkönyvelő már előre utazott. Két napba is beletelik . . .

Az asszonyka sértetten gyúrte össze orrocskáját.

— És erről csak most szólsz?

— Reménykedtem, hogy sikerül elhalasztani. — Mélyet sóhajtott. — Nem megy. A jóistennek sem megy.

— Velem meg mi lesz?

— Elmész és megmutatod az új kabátodat a barátnőidnek.

— Igazán elvetted a kedvem.

— Hiába, a szolgálat az szolgálat — jelentette ki Kovács!

Az igazgató hazavitte előbb a feleségét. Visszafelé az úton pedig a következő kioktatást adta Bunburucznak:

— Hallóita? Estére leltár a Balatonnál.

— Igenis.

— De csak, ha a feleségem kérdezi. Egyébként délután értekezlet a tanács-házán.

Bunburucz hallgatott, mint a sír. Az igazgató szükségesnek tartotta, hogy némi magyarázatot is fűzzön a bevezetőhöz:

— Tuúniillik húszéves érettségi találkozónk lesz. Igazi kanmuri. De a feleségemnek nem mertem megmondani. Tudja, milyenek az asszonyok!

Az igazgató méltóságos léptekkel felkövetkezett a széles lépcsőn a félemeletig, onnan kiáltott vissza:

— Tehát ne felejtse el. Hatkor értekezlet.

Bunburucz barátságosan visszaintett, ezzel is jelezvén, hogy mindent tud, mindent ért. A garázsban újból megtisztogatta a kocsit és azon ábrándozott, hogy milyen igazságtalan is az élet. Az igazgató kanmurizik, miközben a felesége sóhajtozik. S ő, aki mit nem adna egy önfeledt, szép éjszakáért, rághatja otthon a párna sarkát. Hiába, még sokáig zavarok lesznek a földi javak valóban igazságos eloszlásában!

Később azzal szórakoztatta magát, hogy képzeletben maga elé idézte Picurit és lassan, kéjelegve lefejtett róla minden ruhát. A kocsi ablaka homályosra fagyott, de Bunburucz testét átjárta a melegség.

— Bunburucz elvtárs! Bunburucz elvtárs, itt vagy?

Luka szaki hangja töltötte be a garázst és messzi visszhangozta a kérdést. Bunburucz kinyitotta a kocsi ajtaját.

— Itt vagyok.

— Megfagysz, te hóbortos — kedveskedett Luka szaki és beült a hideg kocsiba Bunburucz mellé — Még ma kiugratjuk a nyulat a bokorból.

Bunburucz megrázkódott és összebb húzta a sofőrbundát a mellén.

— Hogyan? — kérdezte azután.

Az öreg Luka Dezső hatalmas gyémántköves arany karperecet húzott ki a zsebéből.

— Ez a csalétek.

-- Hol szedte?

— Az igazgató adta ide, hogy igazítsuk meg a követ benne, mert mozog. A feleségéé. Háromnegyedhatra készen kell lenni vele. De nálunk csak négyig tart a munkaidő. Elhíresztelek, hogy az ékszer a szekrényemben lesz, mert az igazgató csak háromnegyed hatkor ér rá átvenni. Addig elmegyek a kórházba az ángyikámat meglátogatni.

-- Mi baja szegénynek?

— Semmi. Nincs is ángyom. Csak azt fogom füllenteni. A tolvaj hadd érezze magát biztonságban.

— Felnyitja a szekrényt és nem talál semmit — nevetett Bunburucz. — Jó hecc.

— De talál. Mert az ékszert valóban otthagytam.

— És ha eltűnik?

— Nem tűnhet el. Lesben állunk. De korpusz delikti nélkül nincsen tettenérés.

— Mi az a korpusz delikti?

— Még azt sem tudod? Büntárgy. Ezesetben a karperec. A karperec belső körét berajzolom friss festékkal, amely nyomot hagy a tolvaj kezén.

— Majd lemossa.

— Azt nem. Ezzel a festékkal írjuk a számokat az óralapra. Ezt csak egyféle vegyszer mossa le, amely egyedül az én órazsebcben található. Mit szólsz a szisztémámhoz?

— Jónak látszik.

— De még mennyire jó! A te feladatod az lesz, hogy innen a garázsból figyeld az udvari ajtót. Meg a tetőt. Hátha a szellőztetőn át szökik a fickó.

— Igenis.

— Sándor Sanyi az emeleti feljárót állja el, én meg a hátsó ablakoknál őrködöm. Azonnal rá kell csapni a csibészre. Addig gyere be a műhelybe. Hadd bízzon a csibész abban, hogy a gyanú ismét rád fog terelődni. Mert az ékszer rejtekhelyét előtted akarom kihirdetni.

Három óra tájban Bunburucz ismét megjelent a műhelyben. Hetek óta került már a műhelyt és most félszegen és az arcokat kémelve állt meg Luka szaki asztalánál, aki jobb híján kályhaellenzőt készített. A műhelymunkások kedvesen fogadták, csepp jelét sem adták a gyanakvásnak. Inkább tisztelettudó és elismerő megjegyzéseket tettek, amiért úgy rápírtott a talpnyaló és stréberkedő Penyigeire a Molotov-beszéd folyékony elmondásával. Öreg Luka Dezső újból elővette a súlycs aranykarkötőt és a magasba tartotta.

— Ez az ékszer — mondotta fennhangon — százezreket ér. Páncélszekrényben lenne helye, de se az igazgató, se a főkönyvelő és személyügyi nincs a helyén. Nekem a kórházba kell mennem és csak háromnegyed hatkor adhatom át az igazgató elvtársnak. Nem tehetek mást, a szekrényembe rejtem. Négykor, amikor abbahagyjátok a munkát, jól nézzetek körül a műhelyben! Idegen ne rejtőzhessen el! A lakatot is jól zárjátok rá!

Általában közömbösen fogadták a bejelentést, egyedül Penyigei csóválta rosszállón a fejét:

— Jókor mondja.

Bunburucz fülig vörösödött. Ez a célzás kétséget kizáróan az ő személyének szólt. Luka szaki azonban szigorú nézessel és néhány barátságos bokarúgással türelemre intette Bunburuczot. Elvonult az öltözőbe és az ékszer nélkül tért vissza.

— A fene egye meg! — Játszotta a dühös embert. — Minek adnak ide ekkora értéket.

Bunburucz a munkaasztalra ült, nagy lábait lóbázta és unatkozó tekintetet vetett az udvarra, ahol ritkásan, füstszerűen szitált a köd. Az udvar tulsó felén állt a rozoga garázs és a garázs mellett a kőfalból kis vasajtó nyílt. Ez az évszázados, vasveretes, műveszi értékű ajtó a szomszédos szerb templom tartozéka. A templom egyetlen papja a Hajtű- és Számlapkészítő Vállalat irodái fölött bérelt lakosztályt s ennek egyik szobája alkotta gyérforgalmú egyházi hivatalát is. Ő használta egyedül ezt az ajtót. A hívek a szomszédos ház bejáratán közlekedtek a műemlékké nyilvánított, gótikusan égnek törő templomhoz. Bunburucz arra gondolt, hogy meg kellene néznie egyszer a templom belsejét is, káprázatos pompájáról legendákat mesélnék.

E pillanatban feldúlt arccal, papi köpenyben zuhant be a műhely ajtaján a szerb pap.

— Sotőr úr, az istenért — tartott egyenesen Bunburuczhoz. — A húgomat Újpesten autóbaleset érte. Vigyen oda, ha istent ismer. Nem leszek hálátlan.

S a pap ledobta magáról papi köpenyét. Ott állott fekete civil ruhában. Arca könyörgött.

— Emberéletről van szó. Segítsen.

Luka szaki ugyancsak levetette munkaköpenyét. Lerántotta, az asztalról a meglepett Bunburuczot, aki olyan mulatságosan nézett maga elé, mintha csak álmodna.

— Gyere, Bunburucz elvtárs! — mondta. — Én is az újpesti kórházba igyekszem. Legalább engem is elviszel.

Egy angyalföldi kis utcában rátaláltak a karambol színhelyére, de addigra az áldozatot már kórházba vitték. A pap pénzt ígért, ha Bunburucz végigjárja vele a baleseti kórházakat. Luka Dezsőt és Bunburuczot azonban hajtotta az idő. Nekik négy órakor feltétlenül el kell foglalniuk leshelyüket, mert különben könnyen a nyomát üthetik az értékes karkötőnek. A Nyugati Pályaudvarnál taxiba ültették át a papot. Még öt percük volt négy óráig. A Kiskörúton váratlanul nagy ködgomoly nehezítette útjukat. Az orrukig is alig láttak és Bunburucz is azzal könnyített rettenetes helyzetén, hogy nyomába szegődött egy mentőkocsinak, amelynek élénkpiros stopplámpája némi támpontot nyújtott.

A szerb templom órája éppen elütötte a négy órát, amikor a Warszawa besiklott a garázsba. Luka Dezső frissen ugrott ki és szaladt őrhelyére. A műhely főbejáratán addigra már ott fityegett a nehéz másfélkilós lakat.

A köd egyre sűrűsödött az udvaron is.

Bunburucz erőltette éles szemét, de így is elveszett lassan szeme elől az ajtó a lakattal. A sötét és az ezt megelőző szürkület is hirtelen szakadt a városra. Az utcákon és a lakásokban, irodákban kigyulladtak a lámpák. Az időjárás kétségelencsül a rossz szándékú embereknek kedvez.

S ekkor a garázs oldalablakán át Bunburucz érdekes és szokatlan jelenetre lett figyelmes. Teljes papi díszben a szerb pap igyekezett a vaskapuhoz. Köpenye zsebéből nehéz kulcsot vett elő. Hosszas kinlódás után kinyitotta az ajtót, lenyomta a kilincset, de nem lépte át a küszöböt, hanem visszafordult. Óvatosan körülnézett az udvaron és amikor senkit sem látott a közelben, elindult a hajtű- és számlap műhelyhez. A sűrűsödő köd csak annyit engedett sejtetni, hogy a pap az ajtó körül tevékenykedik. Néhány pillanat múlva teljesen eltűnt homályos alakja.

A szerb pap a tolvaj — futott át a gondolat Bunburucz agyán és nyomban megértette, hogy a lopott tárggyal a nyitott vasajtón át a templomba akar menekülni. El kell állni az útját.

Óvatosan kilopakodott a garázból és kívül, közvetlenül a vasajtó közelében az árnyékos sarokba, a vasajtó mellé lapult. Közben tekintetét le nem vette a műhelyajtóról.

A műhely előtt kisvártatva újból megjelent az árnyalak. A súlyos lakat hangosan kattant és a pap gyors léptekkel sietett végig a keramitos kövezeten. Már majdnem elérte a vasajtót, amikor Bunburucz előugrott rejtékéből, elálta az utat és nagyot kiállt:

— Megvagy, csibész!

A pap azonban nem létovázott. A nehéz kulccsal váratlanul nagy ütést mért Bunburucz fejére, félrelökte a megszedült sofórt és futva keresett menedéket. Bunburucz børsapkája és kemény feje kivédte a hatalmas csapást. Néhány pillanat múltán már a pap nyomába szegődött. A templomudvar sötétjéből jó kilátás nyílt a lépcsőház fényére. A szerb pap éppen ott osont ki a forgalmas belvárosi utcára.

Bunburucz futva a nyomában.

A forgatagban olykor szem elől tévesztette, de mindig akadt valaki, aki látta a papot fedetlen fővel ismeretlen célja felé sietni. A Madách téren majdnem sikerült elfognia, mert a Kamaraszínház előtt néhány autogramm-gyűjtő úttörő-lány a papot színésznek vélte és körülfogta, aláírást követelt tőle.

Végre megis sikerült egerutat nyernie és befutnia az egyik bérházba. Bunburucz nem tévesztette szem elől. Szaladt utána, felfelé a lépcsőn. Végre a harmadik emeleten eltűnt a pap az egyik lakásban. Bunburucz lihegve állt az ajtó előtt és szemét a névtáblára szegezte. A névtáblán ez állt:

KONDOROSI VERONKA
diszpozíciós osztályvezető

A pap a tolvaj és Picuri az orgazda — gondolta Bunburucz és nagyon sajnálta, hogy a ritkaszép idomokkal megáldott nőszemély ilyen csúnya bűnökkel terhes.

Lassú, méla leptekkel ereszkedett lefelé a lépcsőkön, lelke elviselhetetlen teherként súlyosodott rá. Ha belekveredett az élet sűrűjébe és meglátta a zavaros örvényt, nagyon szerencsétlennek érezte magát. Egyszerű kategóriákban gondolkodott, amint azt edesanyjától tanulta: a jót a rosszal vetette szembe, a szépet a csúnyával, a fehérét a feketével és nem ismert árnyalati átmenetet, változásokat és ellentmondásokat életismerete alapfogalmaiban. A papi talárral az ő hite szerint összeforrott ajóság, s a hamvas tisztaság és üde női szépség sem tűri a szennyet és a lélek csúnyaságát. S ime, a talár mögött tolvaj lapul, a tiszta fényű szemek, lágy fehér idomok romlott orgazdát takarnak!

A sarki italboltban megivott egy pohárkával a háromcsillagos konyakból. Megrázkódott. Úgy érezte, hogy lemosott valamennyit a kiábrándulás bacillusából. Telefonérmét vásárolt és felhívta Keserű Rezsőt, a személyügyist.

— Halló, itt Bunburucz beszél.

— Halló! Itt Keserű. Remeg a hangja. Csak nincs valami baj?

— Egy söntésből beszélek. Ha lehet jöjjön azonnal. A Madách téren a bérház harmadik emeleti hármask számú lakásában várom.

— De hiszen ott Picuri lakik.

— Igenis.

— Értem a szituációt — kacagástól recseg a telefon. — Halló, azonnal megyek. Most fülön csípjük az illetőt.

A színház plakátjai messzire rikoltották: NEM MAGÁNÜGY. Bunburucz nem a színmű címét látta a feliratban, hanem éles célzásnak fogta fel. Van egy üzem, ahol egy nap alatt megtermelik a negyedéves tervet és három hónapon át csak vakaródnak. Ezt lepiezi az igazgató, a szakvezetők, a pénzügyi osztály és a munkások is. Es, hogy mindez napfényre ne derüljön, a legnagyobb disznóságok, bűnözősek felett is eltekintenek. Könnyen lehet, hogy ebből a nyilvánvaló lopásból sem lesz rendőrségi ügy.

A harmadik emeleten találta magát. Megnyomta a csengőt: a csengő élesen, hosszan berregett. Finom, fürge léptek közeledtek és kinyílt az ajtó. Ott állt az arányos és telt idomú Picuri átlátszó, lehelletkönnyű túllköpenyben. A lehelletfinom hálókabát alatt parányi, fekete női nadrág és ugyanaz a fekete szatén melitártó. Raha nélkül nem lehetett ilyen izgatott és elbűvölt.

— Hol jár erre, szépfiú? — gügyörészte kedvesen.

— Magát keresem — makogta Bunburucz.

— Óh, de édes! Éreztem, hogy eljön. Fáradjon be, szépfiú!

Bűgő, vérpezsdítő hangja volt. Mosolyából és mozgásából annyi villamosság áradt hogy az a tetszhalottat is felélesztené.

Az intím kis szobácskában cifrafaragású, kétszemélyes francia-ágy töltötte be a főhelyet. Az egyik sarokban, a zongora tetejéről különleges állólámpa szórt a gyér fényét. A másik sarokban kis eszpresszó-asztalkán teríték két személyre és kibentott üvegben badacsonyi szürkebarát.

Bunburucz gyanakodva forgatta fejét és tekintete szinte áthatolt a símafestésű falon, ahonnan tapétaajtó nyílt a fürdőszobába. Picurinak határozottan tetszett a riadt aglegény.

— Egy pap jött be magához — mondta szigorúan Bunburucz. — Egy szerb pap.
— Egy pap? — és csilingelve kacagott a lány. — Hozzám egy pap. Én ateista vagyok, szépfiú.

— Ideig üldöztem.

— Aranyos trükk. De semmi szükség rá! Jobban örülök, ha azt mondod, hogy a kedvemért jöttél.

— De én határozottan . . . — rebegte Bunburucz.

— Ne törődj vele! — lépett mellé a lány. — Ölelj át és csókolj meg!

— De én . . .

— Bátoran, szépfiú! — mondta Picuri és felpipiskedett. Átfogta Bunburucz nyakát és ajkát kis hegyes nyelvvel megnedvesítette. S hogy Bunburucz még minlíg tétozavolt, rátapasztotta száját Bunburucz széles, duzzadt ajkaira. A kicsi száj szétlapult kegyetlenül odatapadt, mint egy vákuumos szívóberendezés.

Percekig tartott ez a tortúra és jobban meggyötörte Bunburuczot, mint amikor a Vöröskeresztnek vért adott.

— Huuuj — fújtatott, mint egy szelelő léggömb, amikor a lány végre elvonta a száját.

— Légy vad! — szuggerálta Picuri. — Úss, verj, csak szeress!

Es újból megcsókolta Bunburuczot. Néhány tétova lépést tett hátrafelé és az erős, darabos testét magával rántotta a francia ágyra.

— A tied vagyok, szépfiú. Téged várlak, amióta élek. Te vagy a végzetem

Bunburucz viszont úgy érezte, hogy az ő végzete érkezett el. Még egy titkos pillantást vetett a tapétás ajtóra, azután átadta magát a sors kezének, amely fokozatosan megfosztotta néhány ruhadarabjától.

Ebben a bűvös pillanatban felberregett a csengő.

— Ne törődj vele! — suttogta Picuri.

De a csengő roppant hangosan és türelmetlenül hasított bele a tömény csendbe.

— Oh, az istenit! — ugrott fel és rendezte szerelékét Picuri. — Ez Jenő lesz, az igazgatód. Örökké a nyakamra jár. — Gyors helyszíni szemlét tartott a szobában, lerángatta az ágyrói Bunburuczot. — Bújj a zongora alá, szépfiú!

Valóban Kovács Jenő, az igazgató érkezett. Ideges és lehangolt volt.

— Mi bajod, szépfiú? — cirógatta meg Picuri.

— A színház előtt megíáttam a feleségem. S az a gyanúm, hogy ő is meglátott.

— Azt hiszi, hogy a fogorvoshoz jöttél. Van ebben a házban négy fogorvos is.

— Az hazudtam, hogy a Balatonra megyek.

— Közben megfájdult a fogad és csak később indultál — oktatta okos csalárra a lány.

— De a sofőröm is eitünt.

Bunburucz fészkelődni kezdett a zongora alatt és lejjebb húzta a terítőt, miáltal a zongora tetején vandorútra kelt a hangulatlámpa. Picuri, hogy elterelje az igazgató figyelmét, hevesen, vadul szájon csókolta.

— De forró vagy ma — fejtette le magáról az igazgató. — Így tűzbe hozlak?

— Így — rebegte Picuri.

Az igazgató bort töltött és az egyik teli poharat odanyújtotta a lánynak.

— Rossz az előézetem — mondta komoran és ivott.

És a csengő ismét megszólalt.

— Mi van itt ma? — szólta el magát Picuri. — Menj be a fürdőszobába, szépfíú!

— Inkább az ágy alá. Ha a feleségem, ott remélem, nem keres. De a fürdőszobába biztosan benéz.

— Nem engedem be.

— Az te nem tudod megakadályozni.

Már nemcsak csengettek, hanem dörömböltek is.

Kovács Jenő egy macskaugrással az ágy alatt termett, ahol meglepetve vette tudomásul, hogy nincsen egyedül. Egy pap feküdt mellette. Meglepetésében félhangosan rebegte:

— Gloria in excelsis deo!

Colya lábain Keserű Rezső, a személyügyiis tülekedett be. Heves volt, izgékony és vad.

— Most rajtakaptalak! — kiáltotta féltékenyen és ezerfelé vizslatott egyszerre.

— Már megint féltékeny vagy, szépfíú — csittította Picuri. — Jól tudod, hogy szívesen tréfálok mindenkivel, de a szívem csak a tiéd.

— Űn nem elégszem meg csupán a szíveddel.

— Az is a tiéd. Mindenem a tiéd — és egy ruganyos mozdulattal a férfi nyakában termett és csungott ajkán szótlánul, mint gyümölcs a fán.

Keserű leseperte magaról.

— Engem a hízelges nem téveszt meg — mondta. — Ki van a fürdőszobában?

— Senki.

— Akkor hiszem, ha látom — és ment, feltépte a tapétás ajtót és bevonult a fürdőszobába.

Mázlija van, hogy ide bűjt — súgta a pap az ágy alatt az igazgatónak.

És a csengő ismét megszólalt.

— Csengetnek — mondta Picuri. — Maradj a fürdőszobában — és becsukta, sőt rá is zárta az ajtot.

Izgékony, nyugtalan nő robbant be vadonatúj teddi-ber bundában.

— Add elő a férjem, te szuka! — kiáltotta.

— De asszonyom! — tiltakozott sértődötten Picuri. — Kicsoda ön tulajdonképpen.

— Az igazgatód felesége vagyok, te kis . . . !

— Igazán kedves és közvetlen a modorod — állapította meg kedvesen Picuri. — De neked igazán semmi okod a féltékenységre. Oly csinos és olyan bájos vagy, hogy nem lehetnék versenyképes. Különben sem eseteim a nők férfiak.

— Maid megnézni az ágy alatt — mondta Kovácsné és indult, hogy ígérétét valóra váltsa.

És akkor Bunburucz váratlanul előlépett a zongora alól. Otrombán, nevetésgesen tápázkodott.

— Szabadság! — köszönt hangosan.

— Hát maga? — tölt ki a nevetés az igazgató feleségéből. — Hogy kerül ide?

— A lítszat ellenem szól — nagyarázkodott Bunburucz. — Pedig csak egy tolvaj lelepizése hozott ide bennünket. — Picurihoz fordult — gyujtsa meg a nagyvillanyt és hívja elő Keserű elvtársat a fürdőszobából!

A lány ijedten engedelmeskedett. Keserű ádámcsutkája le-s-fel mozgott és kilencvenfokosra hajtotta magát.

— Kezeit csókolom, asszonyom.

Ismét Bunburucz vette át a szót.

— Egy tolvajt akarunk tettenérni, csak tanúkra vártunk még.

Odament az ágyhoz. Lehajolt és egyetlen erős mozdulattal előrántotta a papot. S papi ruhában Penyigei, a műhely dolgozója állott előttük.

— Add elő a karperecet! — rivalt rá Bunburucz.

Penyigei egy szóra előadta az ékszert.

— Tehát maga az üzemi szarka? — mérte végig Keserű.

— Az én karkötőm — ismerte fel Kovácsné.

— Az igazgató elvtárs megigazította benne a követ — tájékoztatta Bunburucz.

— De nekem azt mondta, hogy elveszett — sápítózott a feleség.

Bunburucz fölényes nyugalommal nyújtotta át az ékszert a jogos tulajdonosnak.

— Úgy látszik, megkerült. Az igazgató elvtárs meglepetésnek szánta.

Keserű hivatalos ábrázatot öltött.

— Bemegyünk az irodámba — mondta. — Felvesszük a jegyzőkönyvet.

Amikor kiürült a lakás, Kovács Jenő igazgató is kimászott az ágy aló. Egymásután két pohár badacsonyit is leeresztett a torkán és csak azután mondta:

— Mit szólsz a sofőrömhöz?

De Picuri nem szólt. Fájdalmas nosztalgiával gondolt a nehéz, gyémántköves karkötőre, amelyet neki ígért az igazgató.